

כאשר נוצר קשר כזה, אפשר שיהיה חיובי. הסרטן קשור למישפחה, לבית ולמולדת, ואילו הדלי דואג לחברה ולאנושות. למעשה קיים קונפליקט בין הדאגה לחברה וקשרים ציבוריים ובין הדאגה לבית ולמשפחה. אך הגישה ההומאניטרית של שניהם עשויה ליצור שיתוף ביניהם. שניהם היו מודעים לסבל הזולת והיו מוכנים לעזור לאנשים סובלים או חסרי-בית ולהשתתף בפעילויות פילנטרופיות.

דלי עם אריה

שני המזלות קוטביים, היוצרים שיתוף וניגוד. זהו צירוף מצוי ומקובל, אם כי לא חסרי-בעיות. התנהגותו של האריה ליד ה"דלי כמעט קטטה. הדלי אימפולסיבי, שאת מצב-רוחו המשתנים אפשר למנות כמו את שעות היממה, נאלץ לוותר לו. לאריה, ולהכיר שיש מי ששולט.

לפעמים יחוש השניים זרות, כשהדלי יעדיף את החבר עם מכרים חדישים, כשהוא שוכח לתת לאריה את מלוא תשומת-הלב שהוא דורש.

דלי עם בתולה

למרות שהם שונים כל-כך, צירוף מעין זה שכח וקיים, ויעידו על כך הזוגות הרבים המורכבים ממזלות אלה. אלה שני מזלות אינטלקטואליים, ויחדיו יוכלו להגיע להישגים רבים רוחניים ומעשיים. מזל דלי עצמו מורכב משני טיפוסים עיקריים: הראשון הוא המזרח, בעל השינויות, זה שאופיו מנוגד לאופי הבתולה, ואילו השני הוא מעשי יותר, ומזכיר במיקצת את טיפוס הגדי - המרובע, החרוץ, בעל כוח-הסבל והמישמעת, השני יתאים לבתולה.

הקשר מבוסס על הערכה הדדית, אך ייתכנו מדי פעם מכרעים, בתקופות שהדלי לא יתחשב בשותף, מצב-רוחו המשתנים יגעו בבתולה, שהוא רגיש ופגיע.

דלי עם מאזניים

שני המזלות האזוריים האלה מאוד מתאימים. שניהם אוהבי חברה, אינם סובי ליס יחס קרוב מדי ומעריכים את החופש האישי יותר מכל. הם כמעט שאינם חייבים להיפגש כדי להוכיח שהם אוהבים. המאזניים יותר רך וסלחן, אך מפונק, הדלי הוא בעל המזג הנמרץ, שרעיונותיו החדשים לבקרים יביאו לשינויים קיצוניים בחייהם המשותפים.

דלי עם עקרב

חוסר ההתאמה בולט כשמדברים על שני המזלות האלה. לעיתים נוצרת משיכה חזקה ביניהם, וזו מביאה אותם להסקת מסקנות מוטעות לגבי יכולתם לחיות ביחד. הדלי חוטא באהבה כלל-אנושית ולא אישית, ולעקרב חשוב שיהיה עימו ועם רגשותיו. הוא רכושני ואינו מוכן להתחלק בנכסיו הזוג עם אחרים.

העקרב יהיה השתלטן ובעל הדרשות, אולם הדלי אינו ניתן לשליטה. גם אם יהיה קשור למישפחתו, עיסוקים אחרים מעניינים אותו באותה המידה, הוא לא יוותר על פעילות ציבורית ועל בילוי בחברת החברים האהובים עליו.

דלי עם קשת

הם מתאימים. שניהם מעריכים את החופש האישי, לא מחטטים ולא מתערבים בחיי הזולת. הם אידיאליסטים, אינם נתי מסים לקטנות ומוכנים לסייע לסובלים. בד-בד, כללל ימצאו נושאים אינטלקטואליים שיעניינו את שניהם, ותהיה להם שפה משותפת.

האוויר בבית תהיה חופשית ולא מחייבת, וידידים רבים יבואו לפקוד אותם. כשהדלי יתנהג לפתע בצורה בלתי-צפויה, יתרחק, יעלם ושוב יחזור, הקשת לא ינטור לו ולא יאשים, הוא יחדש את הקשר כאילו לא היו דברים מעולם.

דלי עם גדי

מקובל לחשוב שהצירוף אינו רע. על פני השטח, המצב אינו אידיאלי, והשונה רב מהמשותף. המשותף להם זו השאפתנות, החריצות והיחס הרציני לעבודה. השמרתנות של הגדי, הרגלי הקבועים והתנגדותו לחידושים ולכל מיני שינויים תקופתיים, הני חונקים לדלים כאוויר לנשימה, עלולים להביא לקונפליקט קשה ביניהם. גם במין גישתם אינה דומה: ההפתעות שהדלי שומר באמתחתו עלולות לגרום לגדי הנלם.

אתה והשקתך

מאת מאיר תדמור

מודל '78

אני רוצה לומר משהו על עיסקת-חבילה ב'. קודם כל, זה לא יהיה כמו עיסקת-חבילה א', הפעם בניגוד לפעם הקודמת, שבה היה הכל, פחות או יותר, מוקפא, אבל המשכורת רק חלקית, הפעם המשכורת תהיה קפואה, והמחירים רק חלקית, בעיקר אלה שלמשלה יש בהם שליטה מלאה. שוב לא נפוצה על היוקר באמצעות תוספת-יוקר. הטכניקה לא חשובה, חשוב העיקרון, שניתן לעקר את תוספת-היוקר. זהו חידוש, שבעיקר השכירים יסבלו ממנו, וזו הרי הכוונה של שותפי-העסקה - לשחוק בעוד עשרה אחוזים את השכר הריאלי.

קודם דיברו על חזרה לשנת 1982, אחר-כך לשנת 1980 ועכשיו יחזירו אותנו ל-1978. מה רע, מודל '78 לא נוסע? קצת משופשף, אוכל שמן, שותה בנזין, מבקר במוסכים. אבל מה, נוסע, כך גם אנחנו, ואולי, אחרי הבחירות, להסתדרות, יהיה עוד יותר קשה. אז עד סוף מאי יש עוד פסק-זמן. יהיו יותר מיסים, יותר היטלים, יהיה יותר קשה. מי שמרוויח היום 500 דולר, כאשר רק לפני שנה הרוויח - או ליתר דיוק, השתכר - אלף, יתגנצע לימי החמש מאות. נחמיל להיות מדינה ככל העמים, הרולר יהיה דולר, והמשכורת שוב תרד עד 300 דולר לחודש.

לנו יהיה פחות טוב, למדינה, אולי, יותר טוב. לא בטוח. אם כל העול יפול עלינו, והממשלה תמשיך להחליט - כפי שעשתה שוב ביום הראשון השבוע - לקצין בהוצאות, בלי לקצין, נעמוד באוקיטובר, השנה, במקום יותר גרוע מאשר באוקיטובר 1984.

אבל איש לא קיצין עדיין בהוצאות הממשלה. ואם לא יהיה קיצוץ, אם הממשלה לא תקטין את הוצאותיה, חבל על המאמץ. האינפלציה, שמודעי נהנה לקרוא לה "בבושה", תשתחרר מעולו של הכיבוש.

הבנת את זה, שרגא?

המנפיקה וכו' וכו', חברת-הנאמנות של בנק לאומי וחברת-הנאמנות של בנק המזרחי. עכשיו אנחנו מגיעים לעיקר: הריבית המובטחת לרוכשי האגרות, במחצית השנה הראשונה, היא בשיעור שנתי של 10.375%. בכל חצי שנה משתנה הריבית, אך לא פחות מ-7% לשנה. העיקר השני: לא מה הם יעשו בכסף, זה כתוב בתשקיף. מה שחשוב הוא שמ-13.5 מיליון דולר, יישארו רק 12.385 מיליון, ההפרש, בסך 1.115 מיליון דולר, הן של עמלות חיתום-ההוצאה בסך 945 אלף דולר, ביול והוצאות אחרות בסך 170 אלף דולר.

ועכשיו, כשאתם מצויירים במידע הדרוש לענייננו, נעבור לסיבות שהיניעו אותי, להסביר לכם מדוע לא כדאי

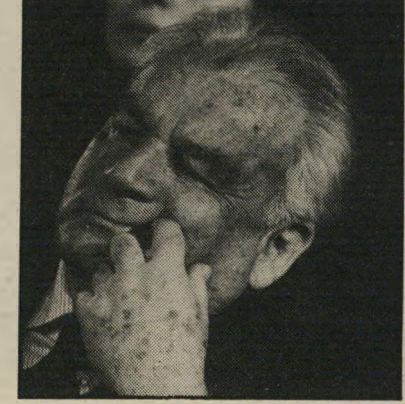
מנכ"ל "סולל-בונה" רוטמן חברת-הבנת של חברת-האם

לרכוש אגרות-חוב אלה, ואף-על-פי-כן ולמרות הכל, הבל יירבש ולא דווקא עליידי החתם, כי אם עליידי בולנו, מבלי שישאלו אותנו, במיקרה הגרוע, וב-מיקרה הטוב יותר, לאחר שהמסויצים (החברות הבנקאיות), באמצעות יועצי ציהם הסבירו לנו שזו השקעה טובה, בדיעה מלאה שאין זה כך.

עכשיו אנחנו חייבים לכם שתי תשובות. אלף: למה לא כדאי לרכוש את האג"ח של סולל-בונה. התשובה: לא כדאי, כי הריבית המוצעת נמוכה מהריבית שניתן להשיג בניירות-ערך דומים, הצמודים לדולר. למשל: רוב אגרות-החוב הנקראות כדולרים, נושאות ריבית משתנה, ונסחרות היום בכרוסה בתשואות מעבר לפת"ם, הגבוהות מ-6% ברוטו ו-4.5% אחו נטו. למשל, חלק מסדרות הגלבו, ולא רק הן, אגרות-האג"ח של צים, הנסחרות היום ב-22%, או הנירות של אלרון או אלקו. הם הרבה יותר טובים, הגלבו עדיף, ושם ערבה הממשלה: לא אבו

טוב, לא באתי לחזור על דבריו של יצחק טוניה, רק להזכיר לכם. ויש לי סיבה טובה מאוד להזכיר לכם. הנה היא: שום דבר לא השתנה. גם היום יש בנקים שעושים אותו דבר. מיעצים ללקוחותיהם לרכוש ניירות-ערך פחות טובים, אלא שלבנק יש עניין בהם. גם זה לא חדש, אבל, וזה אבל גדול, לכם, שמנסים למכור לכם סחורה, זה חשוב ותיכף תבינו למה.

18 בינואר פירסמה חברה בשם סולל-בונה

מבקר-המדינה טוניהק הסיבות הטובות והעצות הטובות

הנפקות. שהיא חברת בת של סולל-בונה מימון. שהיא חברת בת של סולל-בונה תשקיף להנפקה של אגרות-חוב בסכום של 9 מיליארד שקלים. השוה ל-13.5 מיליון דולר. כמו בכל הנפקה, יש גם חתם. במיקרה שלנו: סולל-בונה מימון. חברת-האם של החברה המנפיקה, שהיא חברת בת של סולל בונה. יש גם ערב: תעשית אבן וסיד שהיא חברת-בת, לא תאמינו, של סולל-בונה. הנאמנים של חברות-נאמנות של שלושת הבנקים: בנק-הפועלים, הנמנה על קבוצת החברות של חברת-העובדים, כמו בדיוק, גם

יום הזיכרון

בעונותיי הרבים שכחתי להזכירכם, שבשבוע שעבר היה יום-הזיכרון להתמוטטות הבורסה. וזכרים את יום החמישי השחור, ה-20 בינואר 1983, היחידים שניצלו היו המניות הבנקאיות, שהמשיכו לצבור תאוצה של חצי אחוז ויותר ביום, בחסדי-הבנקים.

אבל, לא לעולם חוסן. לא עברו אלא תישעה חודשים, תישעה ירח-לידה, ונולד - ליתר דיוק, נולדה - מפולת חדשה, של מניות הבנקים. לכבוד יום השנה למפולת, טרח אליעזר פישמן, שהוא רואה-חשבון במיקצועו, לסגור איתי חשבון. הוא גילה לאחר מעמיתי שאיר תרמו עברכם ואירק לבאי מהארץ הם האשמים במפולת-המניות של ינואר. לא פחות, ואולי יותר. וכל כך למה? משהו ששניים אלה כתבו שסופה של הבורסה ליפול, ובכך סייעו למפולת. וגרוע יותר: הם, ואולי רק אני, הודעתו עוד בסוף 1982 שהי גרם למפולת אינן אלא המניסולציות של הצמד ריגרסי-שמון.

לא האמינו לי ואכלו אותה. וזכרים את קרן רונית, ואת אתא, ואת מירב, ואת פ"בי, ועוד ועוד ואפילו את ספרות והספקה ועוד ועוד? שכחתם. יש כאלה שעוד לא.

קול במים רבים

מזמן לא ביקרנו בכלובו המפורסם של ניר יורק, האמאכר-שליימר. לעומת זה, אחד מידידי עשה זאת שוב. להלן התרשמויותיו. עכשיו אפשר לרכוש בכלובו את המצאת השבוע: רדיו למיקלחת. יש דבר כזה, ומעצם שמו אתם בוודאי מבינים שזה רדיו טרנוויסטור עמיד למי-מיקלחות. המעגל המשולב שבו, האלקי טרוניקה שלו, או הקריבים שלו, כולל הרמקול, מצופים בציפוי מיוחד, כך שהרדיו עובר ואינו נפגע במים. אפילו תחת מתוירים חזקים. טוח בשימוש, כולל רצועה לתליה לנשיאה. הקול מגיע ממעד לזרמי-מים מרמקול בגודל שלושה אינץ'. יש אי-אם ויש אפ-אם וכל היתר. הרדיו ה"ל" ניוון מסוללה של 9 וולט והמידות שלו דווקא נאות: גובה - 25 סנטימטר, עובי - 5 סנטימטר, רוחב - 12 סנטימטר והמחיר - 33 דולארים.

וסיד, חברת-בת של חברת-האם, שלה יש חברת בת שהנפיקה האגרות. מישוה לוחש לי שהערכות של אבו וסיד היא עליידי שיעבור הרכוש הקבוע הכולל... וכו'. תסלחו לי, הייתי מעדיף שהעריבה תהיה חברת-האם, סולל-בונה. הייתי גם מצפה שהריבית תהיה גבוהה יותר מזו שניתן לקבל על אג"ח דולאריות ממשלתיות. או אני שואל, מניין להם הביטחון שהסחורה שהם מציעים לנו תימכר? כאן אנחנו עוברים לתשובה השניה:

תשובה בית: אגרות-החוב שמציעה סולל-בונה ניתנות רק תשואה של 4.6% מעבר לפת"ם ברוטו ו-3.6% מעבר לפת"ם נטו, אז מרוע כדאי לרכוש אותן במקום הגלבוים הנותנים תשואה של 6% ברוטו מעבר לפת"ם ו-4.5% נטו מעבר לפת"ם? הנה התשובה: מי שסבור שתהיה בעיה למכור את האג"ח של סולל-בונה, טועה. וזה עדיין חלק מהתשובה.

למסיצים, שהם חברות בנקאיות, יש עניין מיוחד למוכרן, תמורת העמלה הגבוהה המובטחת להם. וזכרים, העמלה לה היא כמיליארד שקלים, שהם העמלה יותר ממיליון דולר. תראו לי בנק שקל: יהיה מוכן להשתתף בחגיגה בשעמלה מובטחת, ובשיעור כזה. לכן יאמר לכם מי שיאמר שהעניין כדאי.

לא כל-כך. אפילו לא לחברי הסתדרות, שלהם יש בדרך כלל זכות-יתר לקנות ביוקר, מה שאחרי רים קונים כוול.

רגע, עוד לא גמרנו. נגיש שיהיה קושי במכירת הסחורה, מי יודע, תמיד צץ מישוה, כמוני, למשל. תתפלאו, גם על זה חשבו. נכון ש-13.5 מיליון דולר זה הרבה כסף, אך מה זה לעומת הנצח. אם אינכם יודעים, הנצח קבור בקופות-הגמל. שם יש כספים לרוב. שם גם אין מניעה, בעיקר אם הקופה צמודה לכנק, שחברת-הבת שלו היא המפיצה, שהקופה תרכוש למען חבריה, אני ואתה, אג"ח סובי. למען הקיצוץ. סולל-בונה תצא נשכרת, המפיץ שיקבל עמלה ששמה, יצא נשכר, גם אנחנו נצא נשכרים, אבל פחות. מה הם כבר כמה אחוזים לשנה, הגבוהים לדולר ועוד משהו, לעומת חייבה-הנצח המוכסחים לנו בקרנות-הגמל. הבנת את העניין, שרגא? לצורכי השכלה בלבד: שרגא רוטמן הוא מנכ"ל סולל-בונה ועושה עבודה טובה. היועצים שלו - לא כל-כך.